

Dan sterven er mensen...

“Werd mijn verdriet maar gewogen, mijn leed op de weegschaal gelegd” (Job 6 vers 2).

Op 9 februari 2015 is het twee jaar geleden dat onze vriend Akbar Azizi stierf in Camp Liberty bij Bagdad. Zo'n 3½ jaar daarvoor hadden we Akbar via E-mail contact leren kennen. Hij woonde in Kamp Ashraf, destijds een bastion van vreedzaam verzet tegen het wrede en gevaarlijke regime in Teheran. Akbar zocht onze hulp in de strijd voor vrijlating van 36 door het leger van Irak ontvoerde Ashraf bewoners. Zijn eerste E-mails waren algemeen en hadden als titel “URGENT URGENT” en “VERY URGENT”. Maar al vrij snel begon hij E-mails aan ons persoonlijk te richten. Ruim twee jaar lang leefde hij mee met ons gezin en wij met hem. Akbar was een echte vriend. We hielden veel van hem en hij van ons.

Akbar Azizi

Iran, Irak, de VN, de VS en de EU besloten eind 2011 dat de bewoners van Kamp Ashraf naar Camp Liberty bij Bagdad moesten verhuizen. Wij maakten ons daar grote zorgen over. Maar Akbar, “de dappere man uit de stad Rasht”, zoals Maryam Rajavi hem typeerde, deed zijn uiterste best onze ongerustheid weg te nemen.

Akbar Azizi was dapper, maar niet naïef. Hij had geen enkel vertrouwen in de beloftes van de regering van Irak, maar hij had nog wel vertrouwen in de internationale gemeenschap. Hij vertrouwde op de VN, de VS en de EU, maar kwam bedrogen uit. Een raketaanval maakte op zaterdag 9 februari 2013 een einde aan zijn leven samen met dat van zes andere Liberty bewoners. Deze afschuwelijke gebeurtenis laat zien wat er gebeurt als de internationale gemeenschap het laat afweten. Als “beschermden personen” niet beschermd worden. Als asielzoekers geen asiel krijgen. Als dictators ongestoord hun gang kunnen gaan. Ze laten zien wat er gebeurt als regeringen en internationale organen hun verantwoordelijkheid niet nemen en de “Responsibility to Protect” tot een aanfluiting maken. Dan sterven er mensen en worden families in rouw gedompeld.

De slachtoffers van deze aanval en van het falen van de internationale gemeenschap kregen van minister Timmermans nog een trap na: “Wij hebben hier niet alleen maar met lieve mensen te maken. ... Ik probeer dit enigszins omfloerst te formuleren, maar we weten allemaal waar we het over hebben.”

(<https://zoek.officielebekendmakingen.nl/kst-21501-02-1238.html>) Dat de Ashraf bewoners eerst uitgebreid door de Amerikanen zijn gescreend voordat ze de status van “beschermden personen onder de vierde conventie van Geneve” kregen, doet er kennelijk niet toe. Met een dergelijke vooringenomenheid is het geen wonder dat er twee jaar later nog steeds geen oplossing voor de bewoners van Camp Liberty is.

Vinden jullie het gek dat ik het vertrouwen in de politiek heb verloren?

Albert Welleweerd

www.welleweerd.net